

(Пресс РС)

Шта је Сарајево Бошњацима, Србима и Хрватима у БиХ? Формално гледајући, то је, пре свега, главни град земље са три конститутивна народа. Затим, Сарајево је и престоница Федерације, односно бошњачко-хрватског ентитета, који обухвата десет кантона. Даље, овај град је и административни центар Сарајевског кантона са бошњачком већином. Реално гледајући, међутим, Сарајево није ни оно прво ни друго, па чак ни треће, него нешто четврто.

Националном структуром становништва, оријенталном архитектуром, исламским духовним амбијентом, ексклузивно бошњачком политиком и медијском искључивошћу која то подржава, постало је пре свега национално-верска метропола Бошњака-муслимана. Колико такво Сарајево има легитимитет да административно координише Републику Српску и "Херцег-Босну" и симболички представља небошњачке конститутивне народе у БиХ?

Пропаганда против Срба

Срби се са Сарајевом као својим главним градом тешко могу субјективно идентификовати већ самим тим што су из њега великом већином протерани. Већ првих дана рата безмало сви кадрови српске националности који су се затекли у Сарајеву на челу привредних предузећа, банака, медијских кућа, клиника, факултета, школа итд. били су смењени, уколико већ сами нису поднели оставке под притиском неповерења бошњачке околине. Затим су опет готово сви били колективно стигматизовани као издајници, петоклонаши, колаборационисти итд. због чега је уследило масовно хапшење, ислеђивање, пљачкање, пребијање, убијање или бежанија из града, уз предају станова, девиза, драгоцености... Након кратког предаха после Дејтонског споразума, из Сарајева креће пропагандна офанзива на српски народ као злочиначки и Српску као геноцидну творевину, са нескривеним циљем маргинализације Срба у БиХ и укидања мањег ентитета. Тренутно се етничка мржња из Сарајева према свему српском јавља у

виду сатанизације њених демократски изабраних руководилаца као проблем свих проблема у БиХ. Зато данас Сарајево за Србе и Српску представља пре непријатељско утврђење из кога непрестано вреба опасност по опстанак него заједничка престоница према којој осећају природну приврженост, симболичку лојалност и слично.

Зашто Сарајево не може да буде ни главни град Федерације? Зато што ни Хрвати више не могу да се идентификују са тим градом као престоницом већег ентитета. Стратегију централизације и унитаризације БиХ, коју је на ентитетским границама бар привремено зауставила РС, бошњачка политика са извесном задршком намеће у оквиру Федерације.

Бошњаци бирају Хрвате

Одустајањем, под притиском, од "ливањског питања" приликом референдума 1992. године, потписивањем, на превару, Вашингтонског споразума 1994. године, каснијим пристајањем на преименовање ентитета "Бошњачко-хрватска Федерација" у "Федерација БиХ", а затим поразом иницијативе за хрватску аутономију, Хрвати су доведени у ситуацију да им Бошњаци данас бирају представнике у органима заједничке власти. Чак и међународна заједница, која је кумовала свим овим аранжманима, подржава системске промене како би се "Хрвати осетили равноправније". У међувремену, бројни хрватски уметници, научници, новинари и други угледни грађани демонстративно су напустили овај град, јер га више нису осећали као свој. А одавно постоји политички захев да се престоница Федерације премести у Травник, јер у много

Сарајево - муслимански град

Пише: Ненад Кеџмановић
уторак, 14 мај 2013 10:30

већој мери него Сарајево изражава засебне традиције, културе и вредности оба народа који конституишу заједнички ентитет.

То за небошњачке народе постаје све већи политички проблем, јер званично Сарајево тактичким миксањем својих различитих, што фиктивних, што стварних улога систематски производи лажну слику о БиХ у међународној јавности. У главном граду су амбасаде, ту долазе инострани званичници, налазе се дописништва светских агенција, слећу туристи

итд. и боравећи у престоници стичу представу о земљи као целини. Судаћи према Сарајеву, сваки странац ће пре помислити да се налази у некој турској провинцији или блискоисточној земљи него у европском дворишту. Уколико не сврате у Председништво и сусретну Радмановића и у Савету министара не поразговарају са Бевандом, који ни сами не живе у Сарајеву, тешко да ће сазнати да у већем делу земље, у којој су се нашли, живи већина других народа, друге нације, вере, обичаја, начина одевања, образаца понашања, стила живота, система вредности, политичких интереса и погледа на БиХ. Од Сарајлија ће о Србима, па и Хрватима, једино чути као о варварима који су извршили агресију на своју земљу и свој народ, што испада сами на себе, и да су углавном одсутни због одлежавања казни у иностранству по хашким пресудама. А о преосталој градској популацији сазнаће као о "босанским грађанима" или Бошњацима, који нажалост више немају с ким да деле своја мултикултурна опредељења.

Дистрикт Сарајево

Због свега наведеног, декумулација престоничких функција Сарајева намеће се као прворазредни задатак српске и хрватске политике у БиХ. За главни град национално, верски, културно и политички сложених и дубоко подељених земаља и у теорији и у политичкој пракси као најфункционалније решење се узима дистрикт. У првој верзији Дејтонског споразума тај статус је и био предвиђен за Сарајево као седиште заједничких институција, као највећи град, као стари центар, са национално избалансираном структуром, али Алија Изетбеговић је инсистирао да Сарајево буде муслиманско, и то је заиста у сваком погледу и постало. Алтернатива би могло да буде Брчко, које је иначе дистрикт, има "праву босанску мешавину народа", добре комуникације према Истоку и Западу, налази се на пловној реци која се улива у Дунав. Травник смо већ поменули као потенцијално седиште Федерације, а за Сарајево је најбоље да остане оно што и јесте - муслимански град.